

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 5. De commissione potestatis absoluendi à casibus reseruatis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

periores in hoc præbere se difficiles (nisi alia grauis causa occurrat) quando subditi petentes facultatem sunt prudentes & timorati: vel Sacerdos pro quo, aut per quem petunt, reuera idoneus est, cui tale negotium committatur.

Quartum est quod in sequenti sect. 5. latius tractat Suarez, facultatem de qua agimus, peti posse vel pro peccatis iam commissis, vel pro nondum commissis, si forte committantur: atque siue hoc, siue illo modo petitam, concedi posse vel absolute, vel cum impositione alicuius oneris: quod esse potest vel præsentandi se Superiori, vel faciendi aliquam penitentiam, que sit medicina, seu remedium conueniens aduersus peccatum ipsum reseruatam.

Atque petenti pro commissis onus præsentandi se imponi alienum est à ratione. Nam si per se petat, satis se præsentat: si per alium, eo modo propterea petat, quod nolit in notitiam Superioris venire. Ad hæc cum pro illo petens nequeat absque crimine violati secreti illum prodere; nec etiam Superior potest licite inquirere quis ille sit, vel circumstantias aliquas interrogare, per quas in notitiam illius deueniat: præsertim cum talis inquisitio sit iniuriosa huic Sacramento, cuius vsum reddit difficilem, & odiosum.

Onus vero penitentiae imponi potest: quia conueniens est, vt Superior medeatur suorum morbis, quantum iudicat necessarium ad eorum curationem. Vnde potest interrogare culpæ speciem, & peccandi consuetudinem, aliasque circumstantias, quantum sine manifestatione vel suspitione personæ declarari possunt: cum quo periculo, nec ipse interrogare debet, nec alter respondere, propter prædictum est. Potest etiam absque speciali notitia criminis, limitationem confessioni suæ adhibere sub conditione; si crimen tale fuerit, imponatur talis Penitentia. Et quamuis huiusmodi onus imponi possit per modum præcepti, non debet tamen sine magna & extraordinaria causa: sicque vt plurimum imponitur per modum consilij. multo minus vero imponi debet cum tanta seueritate, vt nisi acceptetur absolutio alias data, sit nulla; sed solum imponi per modum cuiusdam ordinationis. Nam poena fori Penitentialis, quæ medicinalis magis est, quam vindicativa, nunquam præscribitur tantâ necessitate adiuncta; quin arbitrio Confessarij relinquatur vt illam moderari possit, iuxta dispositionem, vel alias condiciones Penitentis, quem viderit non esse tantæ poenæ debitorem, aut illam ei non expedire. Quo arbitrio Confessarium priuare cum periculo cõferendi absolutionem inualidam, iniquum est ac imprudentissimum.

Quod autem petenti facultatem pro peccatis reseruatim committendis, possit quoque penitentiae onus imponi, manifestum est. Quæ enim ratio docet posse imponi propter commissum, eadem ostendit imponi posse ob idem, si iterum committatur. Manifestum etiam est imponi posse onus præsentandi se Superiori, ob excommunicationem peccato reseruatim annexam. Nam talis impositionis vsum ex iure habebat. Is enim qui in articulo mortis à censura reseruata absolutus est ab inferiore, præcipitur se cõ primò potest Superiori præsentare; in ca. Eos qui De sentent. excommunic. in 6.

Difficultas autem grauis est, An si peccatum sit sine excommunicatione reseruatim, imponi valeat tale onus. Eam copiosè tractat Suarez in citata sect. num. sexto & deinceps, partem affirmantem tenens nec immerito: cum & tutior sit & valde consentanea rationi, quam in præced. num. 50. ex Concilio Trident. attigimus, inducendæ reseruatiõis casuum: cum nihil inter sit ad grauitatem peccati emendandam per Superiorem: quod per se, aut quod per excommunicationem ei annexam, sit illi reseruatus.

CAPVT V.

De commissione potestatis absoluedi à casibus reseruatim.

SVMMARIVM.

- 53. Facultas quam Papa concedit absoluedi ab omnibus casibus sibi reseruatim non comprehendit hæresim.
- 54. Neque ea quam concedit absoluedi ab omnibus censuris & poenis

Ecclesiasticis comprehendit irregularitatem contrariam ex delicto-
55. Facultatem habens absoluedi à casibus reseruatim Papa, habet simul absoluedi à casibus reseruatim Episcopo.

56. Eius rei ratio.

57. Fundamentum partis negantis, cum illius resutatione.

58. Ille, cui concessa est facultas absoluedi à casibus Papa reseruatim, et vti nequit, nisi fiat ipsi confessio Sacramentalis.

59. Absolutio à casibus reseruatim data virtute Iubilæi valet, etiamsi non fiant omnia quæ ad eiusdem Iubilæi consecutionem iniunguntur.

60. Tria quæ obici possunt in contrarium, cum solutionibus eorumdem.

61. Tollitur reseruatim per confessionem factam Superiori, etiam inualidam.

62. Etiamsi confitens causam scienter dederit defectus, nisi hic contigerit circa peccatum ipsum reseruatim.

63. Aut nisi facultas absoluedi à reseruatim, commissi sit Sacerdoti per modum indulgentiæ concessæ confitentibus.

64. Cum Iubilæum conceditur lucrandum in vna ex duabus hebdomadis: qui in priore illud lucratus est, potest adhuc in posteriore, si que nouum casum reseruatim habeat, absolui ab eo.

65. Episcopus concedens facultatem absoluedi à casibus sibi reseruatim non censetur concedere à censuris sibi reseruatim.

66. Habens facultatem absoluedi à casibus Episcopo suo reseruatim, potest eos qui ad se cum licentia proprii Sacerdotis venerint, absolue-
re à casibus Episcopo ipsorum reseruatim.

67. Quando generali sua concessione audiendi confessiones, censetur Episcopus concedere facultatem absoluedi à casibus sibi reseruatim.

68. Peregrini non possunt à casibus reseruatim absolui sine licentia Episcopi in cuius diocesi consisti volunt, si in ea reseruetur.

69. Si vero non reseruetur, etiam reseruatim sit in propria diocesi, absolui potest à Parocho loci.

70. Cum onere amen præsentandi se proprio Episcopo, si casus sit reseruatim cum excommunicatione.

71. A casibus Papa reseruatim Episcopus non potest per priuilegium Concilij Trident. absolue peregrinum, nisi si a suus in diocesi ipsius pro maiori anni parte morari.

72. Episcopus potest peregrinum ab homine generaliter excommunicatum absolue, & quæ ratione.

73. Religiosi ex priuilegio quod à iure habent audiendi confessiones, non habent absoluedi à casibus Episcopo reseruatim.

74. Non potest Episcopus talibus Religiosis plures casus reseruare quam Curati.

PRius dicemus de Papali, posteriori de Episcopali commissione. De illa occurrit difficultas, an quædo Summus Pontif. per bullas aut Iubilæum concedit facultatē absoluedi ab omnibus peccatis & censuris Ecclesiasticis, etiam reseruatim in bulla Cænæ Domini; id accipiendum sit prout verba sonant, absque vlla restrictione vel exceptione.

Deratione qua intelligenda est Papalis commissio absoluedi à casibus reseruatim.

SECTIO I.

AD cuius difficultatis explicationem dicimus, Sotum quidem in 4. dist. 22. quæst. 2. art. 3. conclus. quinta (cui consentientes multos doctores Hispanos commemorat Alph. in Vualdo in Candel. aureo cap. de absolutione num. 16.) sentire quod ea verba accipienda sunt sine exceptione: ita vt virtute talis facultatis possit in foro conscientie absolui quiuis criminiosus, etiam hæreticus, dummodo emendatus sit.

Sententiam tamen contrariam (nempe à dicta concessione excipiendam esse absolutionem ab excommunicatione incurta propter hæresim) videri tenendam: non tantum quia est multorum aliorum authorum grauissimorum quos idem à Vualdo & Henric. referunt: ille in seq. nu. 17. & hic in sua summa lib. 6. cap. 16. § 2. lit. Z. in marg. sed maxime, quia duo Summi Pontifices, vt iidem etiam notant, eam suis responsis approbatint. Pius 5. anno Domini 1572. & Gregor. 13. anno Domini 1577. dicens stylum & vsum curiæ Romanæ suamque intentionem talem esse vt per bullæ aut Iubilæi clausulam generalem, nunquam censetur concessa absolutio ab hæresi. Videri potest Nauarr. in Enchir. cap. 27. num. 272.

in re-

in regulis Confessoriorum. Vbi adfert in confirmationem quod idem Pontifices talem facultatem suo etiam summo Penitentiario non concesserint nisi cum certis modificationibus, sine quibus non absoluebat. Vnde cum in generali concessione non veniant quæ quis in speciali non esset verosimiliter concessurus, vt habet regula 81. iuris in 6. teneri non potest quod dicit Sotus generalem facultatem absoluedi ab omnibus peccatis & censuris includere abolutionem ab hæresi. nisi forte sit hæresis omnino occulta, nec alijs damnosa, de qua papam informari nihil videretur necessarium ad Ecclesie edificationem.

Dicimus secundo, non carere quidem probabilitate quod idem Sotus ait in sequen. quæst. 3. art. 1. col. 3. virtute Iubilæi aut Bullarum Summi Pontificis, in quibus sit potestas absoluedi ab omnibus casibus referuatis, censuris & pœnis Ecclesiasticis, ijs quæ referuntur in bulla cœnæ Domini, dispensari posse cum Penitente in irregularitate nata ex delicto; quoniam & ipsa, est pœna Ecclesiastica: tamen non solum tutius; sed etiam probabilius esse contrarium: hoc est, non posse. Quod in Enchir. cap. 27. num. 250. Nauarr. probat ex eo, quod stylus Ramonæ curiæ habebat, non intelligi datam esse in prædictis Iubilæis aut bullis facultatem dispensandi in irregularitate, nisi id exprimitur: vt interdum fit quidem (& tunc excipitur irregularitas ex bigamia, & ex homicidio voluntario) non tamen in Iubilæo & bullis prædictis. Vnde sequitur, si vera sit Soti sententia, ampliorem à Papa in talibus bullis dari facultatem dispensandi in irregularitate, quam cum se dare exprimit, quod absurdum esse satis constat.

Si quæras quænam igitur sint ille pœnæ Ecclesiasticæ, de quibus præter censuras Ecclesiasticas fit in iisdem bullis mentio. Respondetur, non posse esse omnes Ecclesiasticas indifferenter: alioqui enim per tales bullas posset quis absolui à pœna pecuniaria pro suo peccato imponita, vel imponenda à iudice Ecclesiastico, quod non ita est. Sunt igitur, vt Nauarr. ait, illæ quæ possunt, perinde ac censura, impedire perceptionem abolutionis à peccatis: in quam tanquam in finem illa Papalis concessio dirigitur. Irregularitas autem non est pœna de numero earum quæ impediunt talem perceptionem: cum de se tantum sit inhabilitas ad sacros ordines suscipiendos aut exercendos. Si quæras rursus quænam ergo sint ille pœnæ? Respondet Nauarr. esse potestatem eam, quam confessorius interdum imponit Penitenti, vt intra tantum temporis, nec sacramentalem abolutionem nec sanctam Eucharistiam accipiat: vel qua Penitens aliquo bono sine se adstrinxerit ad abstinendum ab iisdem Sacramentis intra certum tempus: aut qua nonnulli canones Penitentiales statuunt aliquem à communione arcendum intra aliquod tempus; vt Canon Presbyter distinct. 82. & Canon De his verbis 33. quæst. 2.

Dicimus tertio munitos supra dicta potestate, & per consequens Religiosos, quibus à Summo Pontifice commissæ est potestas absoluedi ab omnibus peccatis & censuris Ecclesiasticis, etiam referuatis Sedi Apostolicæ exceptis contentis in bulla Cœnæ Domini: posse (dummodo tamen approbati sint secundum decretum Concil. Trident. sess. 23. cap. 15. à casibus Episcopo referuatis absoluedi sine eius licentia. Ita Alphonsus à Vivaldo in candel. aureo cap. de abolutione à num. 26. ad 53. vsque, resoluit ponderatis in vtramque partem momentis rationum: quarum tantum præcipuas attingemus.

Pro parte affirmatiua igitur facit, quod Papa habeat omnimodam potestatem in omnes Christi fideles, quoad absolueda crimina, siue commissæ siue committenda, vt nemo Catholicorum negat. Quod idem possit illam potestatem committere, cui voluerit Sacerdoti: quia omnis Ordinarius potest constituere delegatum, vt habet communis opinio, teste Panormit. ad rubricam de officio deleg. maxime autem Papa, qui est Ordinarius Ordinariorum. Iam quando committit potestatem absoluedi ab omnibus casibus sibi referuatis, certis exceptis: committens quod maius est, censetur pariter committere quod est minus: nempe potestatem absoluedi ab omnibus referuatis Episcopo, non contentis prædicta exceptione. Quando enim maius con-

ceditur, minus concessum esse videtur, cap. Ex parte tertio de decimis: vbi ex hoc principio concluditur, Abbati cui concessum erat privilegium percipiendi decimam de laboribus terræ parochiarum suarum; fuisse quoque concessam percipiendi de nonalibus, quia hoc minus est, quam illud. Cui argumentum plane simile est illud, quod colligitur, Papam ex eo quod dederit privilegium absoluedi à casibus sibi referuatis dedisse quoque à referuatis Episcopo: quod idem sine controversia hoc minus est quam illud.

Pro parte verò negatiua facit quod Papa non possit tollere ius diuinum, Episcopi autem concessa sit iure diuino potestas referuandi sibi aliquos casus; quæ potestas tollitur, si virtute bullarum quibus Papa concedit facultatem absoluedi à casibus sibi referuatis, possit quis absoluedi & à referuatis Episcopo absque vlla ipsius licentia. Verum hanc opinionem, vt neque veram, neque fundatam, idem author reiecit, ex eo potissimum, quod Papa iurisdictionem in omnes Christianos, quoad omnia spiritalia, immediate habeat à Deo secundum receptam D. Thomæ sententiam in tract. contra errores Græcorum cap. 32. concl. 33. ideoque nemo alius possit eam illi tollere vel imminuere ex cap. Cuncta per mundum & cap. Per principalem 9. quæst. 3. & per consequens nec Episcopus sua referuatione impedire, quominus ipse vt per se, sic per suum Commissarium possit à quocumque peccato quemcumque Christianum Penitentem absoluedi. Deinde licet concederemus iure diuino datam esse Episcopis potestatem referuandi sibi casus: non ideo tamen cogimur concedere Papam non posse eorumdem casuum abolutionem iusta de causâ alteri committere. Nam vna est omnium conclusio, multa de iure naturali & diuino competentia multis, restringi & limitari à summo Ecclesie Pontifice posse quoad spiritalia: tum per interpretationem interius & æquiuocam interpositam: tum etiam per factam iusta de causâ dispensationem: prout in sequenti parte tomo primo, suo loco exponendum est, cum de lege dicetur. Neque est quod quis dicat posse quidem papam dare hanc potestatem, sed ita vt Episcopi consensu sit opus ad illius executionem. Nam id dicens consequenter dicat oportet, quod communitè reprehenditur in Glossa ad cap. Omnis vtriusque sexus de Penitent. & remiss. confessos Religiosis habentibus à Papa privilegium audiendi confessiones, teneri suis Parochis iterum confiteri, si absque horum licentia fuerint illis confessi. Adde quod aliquo modo inclinet in hæresim Ioan. de Poliacò damnatam in Extrauag. vas electionis, De hæreticis: quæ fuit, non posse Papam ita dare licentiam audiendi confessiones, vt confessus non teneatur eadem peccata suo Parocho iterum confiteri. Item quod destruat Clement. Dudum, De sepult. & omnia Iubilæa & bullas Pontificis, quibus sit facta electio Confessoriorum. Immo & generalem Ecclesie consuetudinem, quæ contraria tali opinioni vbi que terrarum seruatur, vt idem author ait, & constat experientia. Ad hæc quantumuis in Ecclesia, Christi autoritate instituti sint Episcopi ad regimen populi, iuxta illud Actorum 20. Attendite vobis & vniuerso gregi in quo vos posuit Spiritus sanctus Episcopos regere Ecclesiam Dei quam acquisiuit sanguine suo: nihilominus tamen potestas talis regiminis non datur eis immediate à Deo, sed Dei autoritate à Papa prout ostendimus lib. 1. num. 23. Potestas autem referuandi casus est eius generis, vt pote pertinet ad Christiani populi disciplinam ex Concil. Trid. sess. 14. cap. 7. Quare negandum non est quin ita pendeat ab auctoritate Papæ, vt is quantum iudicauerit expedire ad Christiani populi bonam disciplinam, possit illam limitare: sicut quoad loca & personas, ita & quoad peccata: siue sibi ea referuando, siue eorum referuationem ab alio factam, tollendo.

Responsio ad tria dubia que mouentur circa commissionem absoluedi à referuatis factam à Papa.

SECTIO II.

DE Papali commissione abolutionis à referuatis restant tria dubia. Primum est, An ab eo cui data est potestas absoluedi

uendi à casibus Papæ referuatis, possit quis ab iisdem casibus absolui, non factæ confessioni Sacramentali. De quo ex Nauar. in Enchir. cap. 26. num. 31. tutius est dicere, quod absolui non possit, quam contrarium: quia facultas absoluedi à censuris videtur per bullas tribui, vt præludium quoddam necessarium ad absolutionem à peccatis, quam constat non posse dari nisi confessio. Quamquam ex eodem auctore in sequen. num. 32. mortuus cum signis contritionis, sed non consecutus absolutionem Sacramentalem; potest ab excommunicatione post mortem absolui ab eo, qui ipsum in vita extra mortis articulum absoluit, non item ab eo qui in mortis tantum articulo. Vnde sequitur in tali casu, habentem prius dictam potestatem, posse ab excommunicatione absolui sine absolutione à peccatis.

59. Secundum dubium est, An si absolutus à casibus referuatis virtute Iubilæi non impleat eiusdem conditiones, absolutio valeat: ita vt de illis iterum confiteri, minimè teneatur. Ad quod ex Nauar. in Miscell. 93. De oratione: cui Suarez assignatur rom. 4. disput. 31. sect. 4. num. 5. Respondendum est affirmatiuè, hoc est, in tali casu absolutionem valere, neque iterandam esse confessionem: quia is qui semel confitetur legitime peccata sua & absoluitur, nullo iure tenetur illa iterum confiteri: immo nulla lege humana potest absque suo consensu obligari ad idem peccatum bis confitendum. Et verò de quo dubium hoc proponitur, fuit legitime confessus peccata sua, & legitime ab illis absolutus, vt ex eo patet, quod si talis Pœnitens fecisset omnia ad Iubilæum querendum requisita: vel facta confessione mortem obiisset antequam omnes Iubilæi conditiones impleset, iudicaretur absolutus, etiam quoad referuata: idque non per aliam, quam per prædictam absolutionem. Deinde quod oratio, ieiunium & elemosyna, quæ ad consequitionem Iubilæi, Pontifex requirit, si- cut confessionem & absolutionem à peccatis: valeant facta etiam non lucrato Iubilæo. Vnde consequens est confessionem quoque & absolutionem referuatorum, valere eodem non obstituto.

60. Tria autem sunt quæ oblici possunt in contrarium. Primum est, quod nulla indulgentia, nec pars eius quæratu- licui antequam faciat omnia quæ requiruntur ad eam acquirendam, etiam si bonam eius partem fecerit: vt idem Nauar. probat in comment. de indulgent. notab. decimonono in principio. Secundum est, quod intentio Papæ videatur esse, vt Confessarius absoluat à referuatis sub conditione si Pœnitens fecerit requisita ad querendum Iubilæum. Tertium est, quod aliqui daretur occasio fraudis qua quis velit virtute Iubilæi absolui ab omnibus censuris Sedi Apostolicæ referuatis, nihil curando de Iubilæo acquirendo.

Ad quorum primum, responsio eiusdem Nauarri est in memorato Miscellan. aliud quid esse indulgentiam querendam, de qua proponitur argumentum: & aliud confessionem legitimam, quæ est quoddam præambulum requisitum ad eiusmodi acquisitionem.

Ad secundum, non esse eam intentionem Papæ, cum nihil tale habeatur ex ipsius bulla, per quam fit absolute potestas absoluedi. Immo nec esse potuisse, quandoquidem Confessarius peccat, Sacramentaliter absolvens sub conditione rei futuræ, prout habitum est in præced. cap. 1. num. 6.

Ad tertium, nos loqui de illo, qui verè contritus cum firmo proposito acquirendi Iubilæum, faciendique omnia ad id requisita, legitime confitetur. Eum verò qui dicta fraude vteretur non esse verè contritum, nec legitime confiteri: siquidem scièter taceret peccatum illud admissum per eam intentionem fraudandi: unde mutilam adeoque inuolidam faceret confessionem: ita vt neque à referuatis, neque à non referuatis absolueretur, sed nouo peccato contaminaretur: eoque mortali ob notabilem in eo commissam Dei irreuerentiam.

Tertium dubium est, An is qui valenti absoluit à referuatis: confessus est, sine sufficienti contritione, aut sine sufficienti conscientie examine, satisfecerit obligationi quam habet præsentandi se Superiori, pro absolutione suorum referuatorum; desinatque referuatio eorumdem. Cau-

sa autem dubitandi est, quod talis confessio sit sine effectu suo remissionis peccatorum.

Resolutio verò Caietani in verbo Casus, plurimumque aliorum, quorum meminit Henriquez in sua summa lib. 6. cap. 16. §. 5. littera B, C, est semel absolutum à referuatis etiam si inefficaciter ad salutem animæ suæ, si de nouo de iisdem referuatis confiteatur, absolui posse à Sacerdote qui posset ab illis absolui si referuati non essent. Ratio est: quia ex quo beneficium absolutionis in foro Ecclesiæ concessum est, & executioni mandatum à legitimo Superiore, rationale est vt peccatum super quo concessum est, non sit amplius referuatum, tanquam iudicatum ante Tribunal cui referuatum erat. Siquidem subditus comparuit coram Superiore, eique, vt supponimus, integrè aperuit peccatum suum referuatum cum proposito non recidendi in illud. Superior verò ostendit se contentum, imponendò ei conuenientem medicinam & satisfactionem. Vnde videtur satis factum esse fini referuatis, atque adeo referuationem ipsam ablatam esse, & penitentiam ab illius onere liberatam esse.

Quod procedit, vt Suarez tomo 4. disput. 31. sect. 4. numero 9. notat, non tantum quando Pœnitens ignoranter causam dedit defectui, ob quem absolutio non est sortita suum effectum conferendi gratiam in remissionem peccatorum: sed etiam quando scitenter, siue non habendo firmum propositum emendationis, siue non confitendo integrè sua peccata. Excipe, nisi hoc contingeret circa peccatum ipsam referuatum: de quo confitens sine proposito emendandi se de illo: aut sine integra illius declaratione, non censetur satisfacere intentioni Superioris referuatis, nec sufficienter coram illo comparere pro remedio adhibendo aduersus tale peccatum, iuxta referuationis finem: proindeque non satisfacere obligationi id agendi, quod requiritur ex parte ipsius, vt à referuatis onere liberetur. Secus est verò, si defectus circa alia peccata contingat: quia is accidentarius est referuati, quæ solet esse peccati secundum se, non autem peccati in ordine ad alia peccata; vnde ab his illa non pender: & maxime, cum voluntas perseuerandi in eis, possit esse cum voluntate euitandi peccatum referuatum; itemque aliquo aut pluribus eorum in confessione celatis, peccatum ipsam referuatum possit integrè declarari.

Sed aduerte quod etiam notat Suarez in seq. num. 22. ista diuersam rationem non habere locum, quando absolutio à referuatis datur per modum indulgentiæ concessæ confitentibus, vt solet in Iubilæis: tunc enim de intentione concedentis requiritur confessio valida, nec sufficit inualida: per quam referuatio non desinit, quia non satisficit intentioni Superioris.

Circa quod pro praxi aduerte obiter, quod habet Henriquez in cit. cap. 16. §. 3. quando Iubilæum datur vna ex duabus hebdomadis lucrandum, si quis illo lucrato, intra primæ hebdomadæ tempus, reincidat in nouum casum referuatum, posse adhuc illud in secunda hebdomada lucrari, & ab illo referuato sufficienter absolui: quia priuilegium interpretatione ampliandum est, non restringendum; respectu priuilegiati, cuius est fauor.

De Episcopali commissione potestatis absoluedi à casibus referuatis

SECTIO III.

DE hac difficultas est: quando censendus sit Episcopus fecisse alicui potestatem absoluedi à casibus sibi referuatis? Cui satisficit ex parte per illa quæ docet Nauar. in Enchir. cap. 27. §. De casibus referuatis num. 255.

Primum est, Episcopum concedendo facultatem absoluedi à casibus sibi referuatis, non concedere absoluedi à censuris sibi referuatis; sicut Papa concedere censuram circa suos casus. Cuius discriminis ratio est, quod vix datur casus Papæ referuatus, cui non sit annexa censura: multi verò dantur referuati Episcopo non habentes annexam censuram. Vnde secundum communem loquendi consuetudinem, qua attendi debet iuxta cap. Ex litteris, de sponsalibus, per casus Episcopi, intelliguntur tantum peccata ei referuata.

Secundum est, Patrochum habentem facultatem absoluedi à casibus Episcopo suo referuatis, posse Pœnitentem alterius Episcopatus, habentem iustam licentiam ei confite-

61. Et absolueri a casibus reservatis Episcopo illius alterius Episcopi licentia, ex tacta eiusdem Episcopi licentia. Cuius licentia testis est ex eod. Navarr. consuetudo illa, qua legitimus Confessarius habens prædictam facultatem, nunquam remittit Penitentem ad Episcopum suum pro casu ei reservato. Vide sequentem numerum 69.

62. Tertium est, Episcopum concedendo alicui omnem suam facultatem, & omnem suam auctoritatem ad audiendas confessiones & ad absolvendum auditos, non videri eo ipso concedere casus sibi reservatos: nisi dicat: excepto tali casu reservato: quia exceptio regulam in contrarium tunc firmaret: vel nisi appareat intentionem illius fuisse concedere casus reservatos, concedendo omnem suam facultatem. A hæc enim regula si iuris in 6. locum habet: nempe In generali concessione non venire quæ quis non esset verisimiliter concessurus. Quæ ratione ex cap. finali: De officio Vicarii eodem libro, Officialis Episcopi seu Vicarius generalis, non potest ex commissione generali ipsi facta, conferre beneficia. Hæc sunt quæ docet Navarrus. Quibus ad exhauriendam huius rei distuliam: addenda sunt alia, præferim ex Soto.

63. Quartum igitur sit, de quo idem Sotus in 4. distin. 18. quest. 4. art. 2. col. 10. & 11. Quamvis legitimus Confessarius possit peregrinos absolviere a peccatis vbiunque commissis (quod ex Panorm. Navarrus habet loco cit.) amen quia subdantur legibus diocesis cui applicuerunt, dum habent casum ibidem reservatum Episcopo, non posse abique eiusdem licentia absolvi: quod maiore ratione dicendum est de habentibus in vtraque diocesi reservatum: nempe absolvi non possunt nisi de licentia Episcopi diocesis, in qua absolvi volunt. Item cum Soto sentientes plures refert Henricus in summa sua, lib. 6. cap. 14. §. 3. lit. Q.

64. Addens citatis quoque auctoribus lit. R. quod si casus reservatus in diocesi peregrini, non sit reservatus in alia in qua vult confiteri, ipsum posse absolvi à Parocho loci vbi tunc est. In confirmationem verò adfert tacitam proprii Episcopi rationem de præsentibus, cuius testis est consuetudo & Doctorum consensus: in eo fundatur, quod contentaneum sit vti proprius Episcopus subdito, cui ob distantiam libuenire non potest, velit subueniri per alios vbi est, & de ijs quorum reus est in penitentiali foro iudicari secundum leges & consuetudinem loci in quo est.

65. Addit quoque in margine litera Q, si talis habeat casum reservatum cum excommunicatione, ei imponendum esse onus præsentandi se suo Episcopo. Id enim conductum ad confirmationem Ecclesiasticæ discipline, ad quam excommunicatio spectat: vnde dicta est gladius Ecclesiasticæ discipline.

66. Addit denique in eodem §. 8. differentiam in hac re, inter peregrinum breui tempore alicubi morantem, & peregrinum morantem pro maiori anni parte, vt solent scholastici in A cademiis: quod ille non possit modo iam dicto absolvi ab illis casibus Papæ reservatis, à quibus Episcopus non potest aliter absolviere, quam nouo iure Concil. Trid. sess. 24. cap. 6. Ille verò ab eis quoque absolui possit. Cuius differentie ratio est, quod talis potestas Episcopo concedatur tantum pro sibi subditis in sua diocesi, quales non censentur qui breui tantum tempore in ea morantur.

67. Quintum est, de quo idem Sotus in sequent. distinct. 22. quest. 2. art. 3. dubio ante 3. conclus. Etiam si casus sit reservatus cum excommunicatione ab homine (modo ea sit generalis, vt est lata in quemcumque facientem furtum) Episcopum loci ad quem excommunicatus peruenit, vel illius Vicarium posse taliter irritum absolviere: perinde ac eiusdem proprius Episcopus potest, dum modo satisfaciatur parti læsæ, & penæ impostæ à iure vel à Iudice nec lis fuerit contestata in tribunali proprii Iudicis, quia tunc per eum aut per Summum Pontificem, vel alium superiorem eiusdem Iudicis debet determinari.

68. Postremum est, quod ab hoc Sotus ipse habet in prius citata quest. 4. art. 3. col. 7. Quamvis Syluæter & Gabriel inserunt Religiosos, per Clement. Dudum De sepul: privilegiatos ad audiendas confessiones, & semel ab Episcopo approbatos, posse à casibus ipsi Episcopo reservatis absolviere, abque i-

psius licentia: tamen eorum sententiam nec tutam, nec receptam esse, quoniam expressè habetur in eadem Clementina. Per huiusmodi concessionem nequaquam intendimus ampliorem potestatem fratribus impendere, quam est Curatis & Parochialibus Sacerdotibus à iure concessa: nisi forte eis Ecclesiarum Prælati vberiores in hac parte gratiam specialiter ducere ut faciendam. Ex quibus verbis patet Religiosos virtute dicti privilegij, non posse absque speciali gratia Episcopi, absolviere à casibus ei reservatis, magis quam simplices Curatos. Quod confirmatur ex Clement. Religiosis, De privileg. vbi excommunicantur Religiosi, si tentauerint absolviere à casibus reservatis Apostolicæ sedis, vel locorum Ordinatis.

74. Quamquam tamen, inquit Sotus, si Episcopus vellet plures casus reservare Religiosis, quam Curatis, censeretur id facere in fraudem & in odium ipsorum: quæ fraus tam aperta esse posset, vt illi parendum non esset: cum per prædictam Extravagan. Summus Pontifex & generale Concilium Viennense, in quo illa fuit edita, pares Curatis faciat ipsos in hac materia: neque possit Episcopus Papæ & generalis Concilij decretis derogare. Idem post Sotum alius citatis annotat Suarez tomo 4. disputatione 30. sect. 2. numero 16.

CAPVT VI.

De executione potestatis absolviendi à casibus reservatis.

SUMMARIUM.

- 75 Superior auditus in confessione peccati tam reservatis, quam non reservatis, non potest ab iis solis absolviere, & pro absolutione horum ad inferiorem remittere.
- 76 Nec potest, auditis solis reservatis habentem alia mortalia sacramentaliter absolviere, nisi grauis necessitas id exigat.
- 77 Superior cui onerosum est audire totam confessionem subditi habentis casum reservatum, non debet eum sacramentaliter absolviere, sed ei qui totam confessionem audiat, illam committere.
- 78 Raro licere potest Superiori, vt auditis solis reservatis, absoluat habentem alia mortalia.
- 79 Sine licentia Superioris nequit inferior à reservatis absolviere directe.
- 80 Nec etiam indirecte (ne quidem cum onore presentandi se Superiori) nisi iusta causa interuenierit.
- 81 Quo modo ex bona fide Penitentis valida esse possit absolutio, habens casum reservatum data ab Inferiori sine licentia Superioris.
- 82 Ex hac pari bona fide, valide absolui potest à simplici Sacerdote is qui probabiliter putans se habere tantum venialia, habet etiam mortalia.
- 83 In articulo mortis quibet Sacerdos quemlibet directe absolviere potest à quibuslibet peccatis.
- 84 Episcopi potestas absolviendi à casibus Papæ reservatis, qualis sit.
- 85 Ob urgentem necessitatem vitandi probabile mortis periculum, aut graue scandalum, licere potest Inferiori, debite dispositum absolviere, etiam si habeat casum aliquem reservatum.
- 86 Negantes id procedere cum reservatio fuerit ratione censuræ.
- 87 Quatenus teneri possit contrarium.
- 88 Absolutus à reservatis per eum cui ad id facta est commissio à Superiore, non tenetur se huic postea presentare, nisi committendo ipse imposuisset tale onus.
- 89 Quid agendum habenti casum reservatum cum Superior adiri potest.
- 90 Si Superior auditis solis reservatis remittat ad Inferiorem pro ceteris audiendis, probabile est eidem Inferiori adhuc aperienda esse ipsa reservata.

DE hac executione dicemus: tum respectu Superioris cui facta est reservatio: tum respectu Inferioris cui committitur absolutio à reservatis. Atque id, propositis documentis pro praxi quibus intelligatur modus quo siue ab hoc siue ab illo perficienda est. Diuersa vero quæ diuersi diuersè sentiunt omittimus. De quibus videri potest

Suarez tomo 4. disput. 31.
sect. 1 & 2.